Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Udvalgte værker”, i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519580832/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Om Morgenen bleve vi overrumplede af Tyrkerne. Da jeg steeg tilhest, var der allerede Ild i et Par Huse; vi maatte retirere, og jeg var een af de sidste. Omtrent en halv Fjerdingvej fra Byen kom en lille Ungarer, en Dreng paa ti, tolv Aar, løbende efter mig, forfulgt af en Trop Janitskarer. Han var halv nøgen. Længe kunde han ikke holde det ud. Jeg reed tilbage, og tog ham op paa Hesten; i dette Øjeblik havde den første Janitskar naaet os. Førend han faldt, gav han mig denne Erindring over Ansigtet. Men jeg reddede min lille Ungarer. Han er hos min Broder, og skulde idag være kommen os imøde. Min Dyrebareste! jeg var dengang bedre tilmode, end nu." Han saae sig atter om: „Det lader til, at de nærme sig – forcerer jeg Hoppen, vil hun styrte." De rede et Stykke videre frem – han med et beklemt, hun med et ængsteligt bankende Hjerte. „Jeg maa gaae" sagde han, og stod af, „det vil hjælpe den saa meget. See Jer ikke tilbage, kjereste Frøken!" „Ak Gud!" raabte hun, „er det dem?" „Der ere syv eller otte;" svarede han: „saavidt jeg kan skjønne, ere de ridende." „Hvor

langt kan de være borte?" spurgte hun atter. „Lidt over en halv Miil – tre Fjerdingvej" svarede han. Uagtet hans Formaning saae hun atter tilbage. „Jeg seer Ingen" raabte hun. „Jeg ikke heller nu" sagde han; „men de ere vel nede i en Dal – der kommer een frem igjen, og nok een – kom, kom! stakkels Belle!" raabte han og trak den efter sig; „du pleier ellers at gjøre krum Hals, og løfte dine Fødder højt nok; nu slæber du dem hen ad Jorden, og strækker dit Hoved lige ud, som en Fisk, Man med Magt maa drage op af Vandet." Efter et Ophold spurgte Frøkenen: „mon de kunne see os?" „De ride lige efter os" svarede Cornetten, „de vinde meer og meer –" „Himmel!" raabte hun, „dersom de naae os! ak! jeg frygter, at min Fader vil dræbe Eder; men jeg vil beskytte Eder med mit svage Legeme, kjereste *Holger!* jeg kan ikke overleve Eder!"

Under deslige ængstelige afbrudte Samtaler vare de komne omtrent en lille halv Miil fra Aaen ind i Vesterheden. Forfølgerne vare nu tæt ved den østlige Aaebred; de kunde allerede tydeligt skjælnes og tælles. De Flygtendes Angst var nærved at gaae over til Fortvivlelse – inter Glimt af Redning. Cornetten pustede omkaps med Hesten; Frøkenen græd. Da rejste sig pludselig tæt foran dem en stor, brunklædt Mand op af den høje Lyng, med en Bøsse i den ene Haand og en lavpullet Hat i den anden. De Flygtende standsede. „Hvem der? hvor er Du fra?" raabte Cornetten paa sin militairsk. „Derfra" svarede Manden, „hvor Husene staae ude, og Gæssene gaae barfod; og hvor ere I fra, og hvort* vil I? Men hold lidt har vi To ikke seet hverandre fornys? Er I ikke den Person, der bad godt for mig, da *Niels Skytte* vilde have smækket mig overende?" „*Sorte Mads!*" raabte Cornetten. „Saaledes kalde de mig" svarede Krybeskytten; „men hvordan kommer det sig, at jeg træffer Jer her, saa tidlig Morgen, med saadan en lille Jomfrue? I har vel ogsaa været ude paa Krybeskytterie? Kan jeg hjælpe Jer i Noget, maa I tale mig til!" „I Nøden" sagde Cornetten „er den nærmeste Ven den bedste. Jeg er Majorens Søn paa *Vestervig*, og har hentet mig en Kjereste paa *Anshjerg*. Hendes Fader med en heel Trop Ryttere er efter os. Kan Du redde os, eller skjule os, vil jeg takke Dig saalænge jeg lever, og belønne Dig saa godt jeg kan; men det maa være snart" lagde han hurtig til, idet han vendte sig om, „for der komme de paa hiin Side Aaen." *Mads*

* Hvorhen.